

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: H.J.**, státní příslušnost Ázerbájdžánská republika, *zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 4. 2014, čj. MV-19580-8/SO-2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou doručenou soudu dne 29. 4. 2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 4. 2014, čj. MV-19580-8/SO-2014, i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, a vrácení k novému projednání.

Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2014, čj. MV-19580-8/SO-2014, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 31. 12. 2013, čj. OAM-1568-8/ZR-2013, jímž byla žalobci podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o pobytu

cizinců“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“) zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě a zároveň mu byla podle § 37 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle uvedených ustanovení je pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Žaloba

Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Dosavadními žalobcovými námitky se správní orgán dílem nezabýval vůbec, dílem je hodnotil vadně.

V žalobě se v první řadě napadá nezákonnost již prvostupňového rozhodnutí, a sice z toho důvodu, že do dnešního dne chybí esenciální náležitost takového rozhodnutí, a to datum jeho vydání. Je pravdou, že správní orgán v opravném usnesení doplnil dle nejasného klíče určité datum do tohoto rozhodnutí, avšak žalobce má za to, že není nikde uvedeno, jakým způsobem k takovému datu správní orgán došel, a zejména není možné zhojit chybějící základní, esenciální náležitost každého rozhodnutí tím, že ji prostě do rozhodnutí správní orgán naprosto nepřezkoumatelným způsobem prostě dopíše. Je zde natolik hrubý zásah do právní jistoty a předvídatelnosti správního rozhodování, že již toto činí prvostupňové, jakožto i (proti tomu nikterak nebrojící) napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Správní orgán zcela nezákonně využil k odstranění skutečnosti neexistence data vydání prvostupňového rozhodnutí ustanovení § 70 správního řádu, které však nelze aplikovat k odstranění esenciálních náležitostí správního rozhodnutí (ale pouze např. zřejmých a nikoliv zásadních vad rozhodnutí).

Dále žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné co do jeho přiměřenosti z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, neboť řádné odůvodnění zde chybí prakticky úplně. Do dnešního dne nebyl proveden jediný úkon, kterým by se správní orgán v řízení z moci úřední pokusil zjistit skutkový stav v tomto smyslu. Zákon zde však hovoří zcela jasně proti tomuto postupu, kdy právě z moci úřední musí správní orgán z tohoto hlediska vyvinout maximální úsilí k tomu, aby vydal rozhodnutí přiměřené. Bez jakýchkoliv řádně zjištěných informací takové rozhodnutí vydat nelze a vydáno nebylo, kdy i z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí potvrzující vadné prvostupňové rozhodnutí taktéž nezákonné. Správní orgán se ke shora uvedené otázce postavil ryze formalisticky a stejně formalisticky se postavil ke skutečnosti nepopíraného podmíněného odsouzení žalobce. Správní orgán nemá povinnost paušálně, automaticky rušit pobyt žalobci už jen proto, že zde je možno doložit formálně trestní „nezachovalost“ žalobce. I v tomto případě musí správní orgán posuzovat přiměřenost takového rozhodnutí, kdy na jedné straně máme (až na předmětný exces) žalobce, jako slušného, právní normy nepochybně dodržujícího studenta vysoké školy, tj. nikoliv parazita na společnosti, ani osobu jakkoliv využívající český stát, a na druhé straně mladickou nerozvážnost – tj. bohužel poněkud nebezpečnou pro společnost, jistě však neúmyslnou – z formálního hlediska však kvalifikovanou již (dle promile) trestní normou. Tímto žalobce žádným způsobem nehodlá omlouvat své jednání, které se již nesmí opakovat a za které je náležitě soudem potrestán. Nicméně nyní dochází reálně (nikoliv

právně) k dublování sankce za jeho protiprávní jednání, a sice odebráním pobytu studentu vysoké školy a *de facto* jeho vyloučením ze studia. V čem je přiměřenost takového rozhodnutí, je otázkou, kdy žalobce je o jeho nepřiměřenosti vzhledem ke shora uvedenému hluboce přesvědčen a stejně tak je přesvědčen o pouhém formalistickém přístupu správních orgánů. Za popsanych okolností, kdy správní orgán pouze s ohledem na trestní rejstřík žalobce, místo aby v rámci meritorního rozhodování zvažoval případnou nepřiměřenost svého rozhodnutí a také místo aby přihlížel k dopadům rozhodnutí do rodinného a soukromého života, jakož i k poměru závažnosti důvodů případného zrušení pobytu k možným dopadům do práv a oprávněných zájmů žalobce zcela nepřiměřeným a neúčelným, naprosto neúměrným způsobem zasahujícím do základního práva žalobce na respektování jeho rodinného a soukromého života, zcela neodpovídajícího principům materiálně právního státu a z něho vyplývajících veřejného zájmu na spravedlivém rozhodnutí, a je rozhodnutím přepjatě formalistickým (žalobce tu odkazuje na konstantní judikaturu Ústavního soudu). Za naprosto neodpovídající principům materiálně právního státu potom žalobce považuje skutečnost, že žalovaný se naprosto odmítl zabývat otázkou přiměřenosti. Takto žalovaný učinil přesto, že správní orgán I. stupně samotnou přiměřenost svého rozhodnutí posoudit opomněl zcela, přestože taková povinnost vyplývá nejen z § 2 správního řádu, ale také i samotného zákona o pobytu cizinců, když zásada přiměřenosti je základním principem řízení vedených dle uvedeného zvláštního zákona, a především lze snadno dovodit z pro Českou republiku závazných mezinárodních dokumentů. Opomenout nelze, že přiměřenost svého rozhodnutí je správní orgán povinen zkoumat vždy, a to bez ohledu na existenci námitky účastníka řízení. Z výše uvedeného tak vyplývá, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím nezákonným, nepřiměřeným, rozhodnutím přepjatě a neúčelně formalistickým a nakonec i rozhodnutím naprosto nepřezkoumatelným, když neobsahuje naprosto žádnou úvahu o přiměřenosti takového rozhodnutí, pokud jde o možné dopady do rodinného a soukromého života žalobce, tedy neodpovídá požadavkům na spravedlivé rozhodnutí ve smyslu zásady materiálního právního státu.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců se k žalobě písemně vyjádřila dne 27. 6. 2014 pod čj. MV-19580-14/SO-2014.

K otázce data vydání prvostupňového rozhodnutí Komise odkazuje na své žalobou napadené rozhodnutí.

Námitce nevypořádání se s přiměřeností dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce Komise oponuje tak, že správnímu orgánu v posuzovaném případě explicitně nevyplývá povinnost posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí dle kritérií vyjádřených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Z žalobních námitek vyplývá, že žalobce dostatečně nechápe smysl ustanovení § 37 odst. 1, jakož i § 174 zákona o pobytu cizinců, specifikujícího pojem trestní zachovalosti. V rámci trestního řízení byla vyjádřena jistá míra společenského nebezpečí, které představuje žalobce svým protiprávním jednáním, resp. v pravomocném trestním rozsudku tak soud charakterizoval jeho skutek, není tudíž žádoucí, aby osoby nedodržující právní předpisy státu, na jehož území jim byl povolen pobyt, zde nadále pobývaly. Žalobce se dopustil skutku, který byl posouzen jako přečin ohrožení pod

vlivem návykové látky, ovšem skutečnost, že jinak neměl na území České republiky žádné problémy se zákonem, by neměla být vyzdvihována jako přednost, dle názoru Komise jde o povinnost. Komise opětovně odkázala na závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 27. 1. 2012, čj. 8 As 34/2011-85. Komise míní, že z jejího žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá snaha zkoumat všechny okolnosti daného případu, což je ostatně v předmětném rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem písemně odůvodněno. Odmítá proto argument žalobce, že se správní orgán k posouzení dané věci postavil ryze formalisticky a rozhodl zcela v rozporu s principy materiálně právního státu.

IV. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 27. 5. 2015 žalobce uvedl, že se dost ponaučil z té chyby, které se dopustil jen jedenkrát a která měla tak závažný dopad do jeho života. Z předloženého usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. 1. 2015, sp. zn. 1 T 72/2013, je patrné, že žalobce se ve zkušební době podmíněného odsouzení osvědčil. Z předložených listin vystavených Fakultou sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze je zřejmé, že žalobce je v akademickém roce 2014/2015 studentem denního studia navazujícího magisterského programu Balkan, Eurasian and Central European Studies, za několik týdnů bude obhajovat diplomovou práci a skládat magisterské zkoušky a zároveň se přihlásil k přijímacím zkouškám do doktorandského programu (Ph.D.).

Jelikož při přezkoumávání rozhodnutí se vychází zásadně ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), nemohl soud vzít za rozhodné, že následně, po vydání napadeného rozhodnutí, došlo ke změně skutkových okolností (a to ani ve vztahu k osvědčení se žalobce).

V. Vlastní argumentace soudu

V.1 Datum vydání prvostupňového rozhodnutí

U rozhodnutí správních orgánů se rozlišují obsahové náležitosti (§ 68 správního řádu) a formální náležitosti (§ 69 správního řádu). Podle § 69 odst. 1 věty druhé správního řádu mezi náležitosti písemného vyhotovení rozhodnutí náleží datum vyhotovení.

Terminologicky je třeba odlišovat datum vyhotovení rozhodnutí (= jeho podepsání úřední osobou k tomu oprávněnou) od data jeho vydání (co se rozumí vydáním rozhodnutí, je stanoveno v § 71 odst. 2 správního řádu).

K chybějícímu datu vyhotovení rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyjádřil takto: „Absence data vyhotovení rozhodnutí (§ 69 odst. 1 správního řádu z roku 2004) je nepochybně vadou písemného vyhotovení rozhodnutí, které by se měly správní orgány vyvarovat. Zpravidla však nepůjde o vadu způsobující nicotnost daného rozhodnutí a většinou ani o takovou nezákonnost, pro kterou by bylo nezbytné je zrušit.“ (rozsudek ze dne 16. 6. 2011, čj. 7 As 23/2011-82).

Ohledně diferenciací náležitostí rozhodnutí došla doktrína k tomuto názoru: „Ustanovení § 67 až 69 stanoví základní náležitosti formy a obsahu rozhodnutí, které musí být

správním orgánem dodrženy. Jejich neuvedení by mohlo způsobovat nepřezkoumatelnost, a tím i nezákonnost rozhodnutí. ... Naproti tomu například chybějící datum, podpis oprávněné úřední osoby nebo otisk úředního razítka není podle judikatury zpravidla podstatnou vadou, nezpůsobuje-li pochybnosti o pravé podstatě a druhu písemnosti. Není proto důvodem pro zrušení takového rozhodnutí pro nezákonnost nebo deklarování jeho nicotnosti.“ [Luboš Jemelka – Klára Pondělíčková – David Bohadlo: Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, s. 286].

Podle § 70 věty první správního řádu opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal.

K rozsahu použitelnosti opravy zřejmých nesprávností se Nejvyšší správní soud vyslovil takto: *„Institut opravy zřejmých nesprávností v písemném odůvodnění rozhodnutí podle § 70 správního řádu lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto. Není tedy možné, aby se s odkazem na uvedené ustanovení měnil obsah rozhodnutí. Takový postup by nasvědčoval libovůli rozhodování správního orgánu a byl by jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty (obdobně viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II. ÚS 237/02, N 38/29 SbNU 327). Tento institut tak umožňuje jen odstraňování chyb, kterých se dopustil správní orgán ve vydaných rozhodnutích, tedy opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také opravy početních chyb. Opravným rozhodnutím (usnesením) však nemůže dojít ke změně vlastních, opravovaných rozhodnutím stanovených, práv a povinností.“* (rozsudek ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009-541, publikovaný pod č. 2119/2010 Sb. NSS).

Z uvedeného plyne, že doplnění data vyhotovení do rozhodnutí správního orgánu jako náležitosti, jíž nemůže dojít ke změně vlastních práv a povinností, je uskutečnitelné cestou opravného usnesení podle § 70 věty první správního řádu.

V daném případě Ministerstvo vnitra pod čj. OAM-1568-8/ZR-2013 zrušilo platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce a stanovilo mu lhůtu k vycestování z území České republiky. Toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo dne 6. 1. 2014 elektronicky odesláno a doručeno tehdejšímu zástupci žalobce. V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce uvedl, že z rozhodnutí není patrné, kdy bylo vydáno, když v celém textu rozhodnutí není tento údaj uveden. Opravným usnesením ze dne 20. 1. 2014, čj. OAM-1568-10/ZR-2013, Ministerstvo vnitra své rozhodnutí ze dne 31. 12. 2013, čj. OAM-1568-8/ZR, dle § 70 správního řádu opravilo tak, že v záhlaví rozhodnutí se doplňuje datum rozhodnutí na 31. 12. 2013. V tomto opravném usnesení se uvádí, že písařskou chybou nebylo datum vydání rozhodnutí uvedeno pouze na rozhodnutí, které bylo elektronicky odesláno do datové schránky právního zástupce. Rozhodnutí založené ve spise datum vyhotovení obsahuje. Proti tomuto opravnému usnesení se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2014, čj. MV-19580-6/SO-2014, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobce zamítla a odvoláním napadené opravné usnesení potvrdila. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je

uvedeno, že ačkoliv datum vydání rozhodnutí je bezesporu jednou z náležitostí rozhodnutí, přesto je Komise toho názoru, že jeho absence nemá vliv na zákonnost či správnost daného rozhodnutí. Komise se tu dovolává rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a to usnesení ze dne 13. 8. 2010, čj. 4 Ads 96/2010-115, a rozsudku ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009-541. S ohledem na názory tam uvedené nemůže podle Komise obstát argument účastníka řízení, že správní orgán prvního stupně porušil svou pravomoc rozšířením výkladu ustanovení § 70 správního řádu.

Zdejší soud je téhož názoru. Jelikož účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy, nepovažuje soud žalobní bod, z něhož nelze dovodit, že by vytýkaná vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a v němž není tvrzeno, že zde přímo nebo nepřímo došlo ke zkrácení žalobce na jeho právech (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), za důvodný. Na uvedeném nemůže nic změnit ani to, že podle názoru soudu datem vyhotovení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zřejmě není již 31. 12. 2013, kdy návrh rozhodnutí vyhotovil referent Bc. Vladimír Cvetler, nýbrž až 6. 1. 2014, kdy rozhodnutí podepsal ředitel odboru PhDr. Tomáš Haišman (viz historie dokumentu).

V.2 Podmínka přiměřenosti

Pravomocným trestním příkazem vydaným Obvodním soudem pro Prahu 2 dne 31. 5. 2013 pod sp. zn. 1 T 72/2013 byl žalobce uznán vinným spácháním přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a byl za to odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců.

V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 31. 12. 2013, čj. OAM-1568-8/ZR-2013, žalobce uplatnil mj. odvolací důvod, že správní orgán rozhodoval jen formalisticky a ve svém rozhodování neuplatnil možnost právní úvahy ve vztahu k negativnímu zásahu svého rozhodnutí do základních práv účastníka řízení.

Žalovaný správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí mj. uvedl, že pokud jde o namítaný zásah do života účastníka řízení, jakož i jeho rodiny, Komise upozorňuje, že v tomto případě zákon explicitně neukládá správnímu orgánu povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Komise se taktéž ohrazuje vůči tvrzení účastníka řízení vyjádřenému v odvolání, a to konkrétně, že není povinností správního orgánu rozhodnout o zrušení dlouhodobého pobytu účastníka řízení v případě spáchání úmyslného trestného činu. Účastník řízení se mylně domnívá, že je zcela na zvážení správního orgánu, zda v případě zjištění spáchání úmyslného trestného činu účastníkem řízení zvolí sankci v podobě zrušení povolení k dlouhodobému pobytu. Zákon č. 326/1999 Sb. v § 37 odst. 1 písm. a) zcela jasně ukládá správnímu orgánu zrušit platnost povolení k pobytu v případě pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu. Není zde vyjádřena jakákoliv možnost správního orgánu uvážit okolnosti daného případu a následně dle tohoto uvážení rozhodnout. Zákonodárce tímto zcela zjevně vyjádřil závažnost trestních jednání, kterých se cizinci dopouštějí na území České republiky, tudíž nenechal správnímu orgánu možnost dle vlastního uvážení rozhodnout, zda závažnost tohoto jednání je v takové míře, aby odůvodňovala zrušení pobytového oprávnění.

K tomu soud uvádí, že přechodný pobyt na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu je v zákoně o pobytu cizinců upraven v § 42 až 48b. Dlouhodobý pobyt má několik druhů. Ve smyslu § 46 odst. 1 věty první tohoto zákona pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 37 vztahující se na dlouhodobé vízum. Dlouhodobým vízem je podle § 17b uvedeného zákona vízum k pobytu nad 90 dnů. Podle čl. 41 odst. 1 věty první legislativních pravidel vlády, jak na to správně upozornil žalovaný správní orgán, slovo „obdobně“ ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu vyjadřuje, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu (www.vlada.cz).

V § 37 zákona o pobytu cizinců je upraveno zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Je-li naplněn některý z důvodů uvedených v § 37 odst. 1, Ministerstvo vnitra platnost víza bez dalšího zruší. Je-li naproti tomu naplněn některý z důvodů uvedených v § 37 odst. 2, Ministerstvo vnitra zruší platnost víza jen za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. V § 46a tohoto zákona je upraveno zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Jestliže je zjištěn některý z důvodů uvedených v § 46a odst. 2, Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. V § 46d uvedeného zákona je upraveno zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu. Jestliže je zjištěn některý z důvodů uvedených v § 46d odst. 2, Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Apod.

Z uvedeného je patrné, že zákonodárce striktně rozlišil důvody, pro něž se platnost povolení ruší bez dalšího, a důvody, pro něž se platnost povolení ruší pouze za podmínky přiměřenosti důsledků tohoto rozhodnutí s tím, že při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům tohoto zrušení do soukromého a rodinného života cizince. Žalobce na území České republiky přechodně pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Rušení platnosti povolení k tomuto druhu dlouhodobého pobytu se řídí ustanovením § 46 odst. 1 věty první ve spojení s § 37 zákona o pobytu cizinců, nepřichází tu v úvahu speciální úprava rušení např. dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu. Jelikož pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu náleží do důvodů uvedených v § 37 odst. 1 tohoto zákona, znamená to, že správní orgán z takového důvodu platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání ruší zásadně bez dalšího, nikoli toliko za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti.

Ohledně srovnatelného případu došel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2012, čj. 8 As 34/2011-85, k tomuto názoru:

„[15] ... Správní orgán při rozhodování o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, resp. o zrušení dlouhodobého pobytu, není povolán ke zkoumání trestného jednání stěžovatele z pohledu trestního práva, ale posuzuje toliko podmínku stanovenou daným ustanovením, a sice zda byl stěžovatel

pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Z dikce § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců plyne, že správní orgán není oprávněn rozhodovat o tom, zda dané ustanovení bude s ohledem na specifika věci v konkrétním případě aplikovat. Nemá tedy možnost správního uvážení v tom smyslu, že by mohl u určitého trestného činu či v některých specifických případech shledat, že nenastaly podmínky pro zrušení dlouhodobého pobytu cizince, zatímco v jiných případech, že takové podmínky existují. Naopak, pokud došlo k pravomocnému odsouzení cizince za spáchání úmyslného trestného činu v době následující po vydání povolení k dlouhodobému pobytu, správní orgán musel přistoupit ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu. V jeho pravomoci tedy není zvažovat další kritéria či konkrétní okolnosti a specifika rozhodované věci jako kupř. povaha a závažnost spáchaného trestného činu, kooperace s orgány činnými v trestním řízení, dosavadní bezúhonnost stěžovatele ani jeho řádný život po vydání odsuzujícího rozsudku. Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud by příslušné správní orgány nebo městský soud přihlížely ke stěžovatelem uváděným aspektům, postupovaly by v rozporu s předmětnou právní normou.

...
[21] ... Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008 - 101, vyjádřil přesvědčení, že proporcionální posuzování práva stěžovatele na ochranu jeho rodiny a veřejného zájmu na ochraně společnosti provedl již zákonodárce přijetím předmětné zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.

[22] Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku dále dovodil, že výjimkou z pravidla, kdy by správní orgán nemusel aplikovat určitý právní předpis nebo měl užít „zmírňujícího“ správního uvážení, by mohly být jen mimořádné okolnosti, zejména to, že aplikací uvedeného právního předpisu by se správní orgán dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména v rozporu s principy lidskosti. Připustil, že takovou situaci by obecně mohly být i případy, kdy by hrozil zásah do rodinného života dotčené osoby.

[23] Taková mimořádná situace však v posuzovaném případě nepochybně nenastala. Stěžovatel ve svém odvolání, v podstatě v návaznosti na tvrzení správního orgánu prvního stupně, že zákon o pobytu cizinců v § 37 odst. 1 písm. a) nevyžaduje zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, uvedl, že je třeba se v jeho případě touto otázkou zabývat. Jak v odvolání, tak i v žalobě se v podstatě omezil na obecné konstatování existence zásahu a na ekonomickou závislost rodiny na stěžovateli; na území České republiky přitom pobývá jen manželka stěžovatele, jejich děti zůstaly ve Vietnamu. Stěžovatel v průběhu řízení tedy nspecifikoval, v čem konkrétně mělo podle něj dojít k onomu natolik intenzivnímu, nepřiměřenému a bezdůvodnému zásahu do soukromého a rodinného života, které vedlo k porušení zmiňovaných principů materiálního právního státu a z čeho je třeba dovodit povinnost, aby právo na soukromý a rodinný život stěžovatele převážilo nad ochranou veřejného zájmu. Nejvyšší správní soud neshledal výklad práva příliš restriktivní. Stejně tak ve výsledném rozhodnutí nespátřuje porušení zásady proportionality. ...“.

Z uvedeného je patrné, že žalobcově námitce by bylo možné vyhovět jen tehdy, kdyby zde skutečně šlo o rozpor s principy materiálního právního státu, zejména s principy lidskosti. V právě přezkoumávané věci žalobce jak v průběhu nalézacího řízení, tak v odvolání proti

prvostupňovému rozhodnutí uváděl toliko to, že téměř veškerý čas od svého příjezdu před cca 6 lety se zdržuje pouze na území ČR. Žije zde také jeho rodina. Ve školním roce 2013/2014 byl studentem denního studia 2. ročníku bakalářského programu na fakultě School of Business na Prague College. Studuje i na Karlově univerzitě v Praze. Jeho rodina na území ČR vyvíjí též i podnikatelskou činnost. Žalobce jako společník s 25 % obchodním podílem je po celou dobu pobytu na území ČR zaměstnán stejně jako ostatní členové rodiny v rodinné obchodní společnosti. Na základě těchto tvrzení ovšem zdejší soud nemohl dojít k závěru, že žalobcův případ je natolik mimořádný a zvláštního zřetele hodný, že by tu zásadní automatismus dopadu pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu bylo s ohledem na principy materiálního právního státu nutno eliminovat jako výjimečně nepřiměřený a bezdůvodný zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Vzhledem k uvedenému nepokládá soud za důvodný ani žalobní bod namítající nepřiměřenost rozhodnutí.

V.3 Ostatní námitky

Soud nemá za důvodné ani další námitky uplatněné žalobcem. Ohledně žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu lze *per analogiam* poukázat na tento názor Nejvyššího správního soudu: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ (rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75).

V daném případě se správní orgán prvního stupně ani odvolací správní orgán nedopustily výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresáta či nevhodné formulace, protože přezkoumávaná rozhodnutí obsahují všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný žalobce jejich obsahu porozuměl a pouze s jejich závěry nesouhlasí. Napadené rozhodnutí podle názoru soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť žalovaný správní orgán se v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil řádně ke všem argumentům žalobce, přičemž vyložil, proč vedené řízení nelze zastavit. Z faktu, že v rozporu s přesvědčením žalobce byla platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu zrušena, ještě nevyplývá, že by byla předmětná rozhodnutí nepřezkoumatelná. Námitku žalobce, že správní orgány nedostatečně a nepřesvědčivě vyložily úvahy, jimiž se řídily, nepovažuje soud za důvodnou, neboť tyto orgány své úvahy v přezkoumávaných rozhodnutích uvedly; skutečnost, že je žalobce považuje ze svého subjektivního pohledu za nedostatečné a nesprávné, protože se neshodují s jeho právním názorem, nedokládá, že jsou rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovanému správnímu orgánu však žádné zvláštní náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. května 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková